

LA IGNORÀNCIA ÉS PERILLOSA

L'home de bata blanca passejava d'un costat a l'altre del laboratori. Davant seu hi havia un cos tapat per una manta blanca i al seu costat un muntó de papers escampats pel terra. A la porta d'entrada un altre home vestit de negre amb un maletí esperava pacientment algú.

Maica passava part del temps observant les fotografies que reposaven damunt de la llar mentre sa mare llegia plàcidament. D'un moment a l'altre Maica es faria la maleta i se n' aniria a viure amb son pare, el qual es trobava treballant en Irlanda en una investigació que segons ell era molt més important que la seua família. Els pares s'havien separat feia poc i tenien la custòdia compartida, per tant li tocava al pare fer-se càrrec de la filla durant les vacances d'estiu.

L' aire es trobava remenat, els núvols s'havien tornat d'un gris brut i les hores passaven lentes. L'avió havia començat el seu viatge.

Dins, Maica no aconseguia dormir. Després de tot, aquell viatge seria llarg i pesat. Al seu costat, un xiquet escoltava música mentre els sorolls dels seus roncs feien eco per tot el corredor. Ella mirava la finestra, com si els seus ulls buscaren un miracle entre la boira i els núvols.

El pare de Maica, Albert Roca, encara seguia al seu laboratori. Anava anotant tot el que aconseguia esbrinar al seu diari, però en un moment determinat el seu braç va quedar paralitzat. Posant-se les mans al cap va cridar:

-Déu meu!! Maica em va a matar...

Guardant el seu diari agafà la seua jaqueta i se n' anà ràpidament en direcció a l'aeroport., Ssegurament la seua ment havia viatjat massa lluny de la realitat i tot al seu voltant era merament una distracció.

Albert Roca era un apassionat dels coneixements i sobretot de les noves ciències que havien sigut descobertes feia poc. Des de la seua infantessa tot allò havia capturat la seua ment, per a molts era un misteri el que s'haguera casat i després tingut una filla però el divorci posterior confirmava que el seu cor pertanyia a la ciència.

A l'aeroport Maica esperava asseguda en una de les cadires que hi havia al corredor d'espera mentre mirava de reüll la porta d'entrada. De sobte el seu pare va aparéixer i alçant la ma va dir:

-Estic ací!!

Ella el mirava de manera desconfiada, li va donar la maleta i pujaren al cotxe. El viatge va ser silenciós, l'aire es trobava tan carregat que pareixia anar a caure damunt d'ells. Absolutament ningú dels dos s'atrevia a dir paraula.

Arribaren per fi a la casa, un pis ruïnós en condicions inhumanes degut a que el seu propietari rara volta passava la nit a casa, ni tan sols un dia sencer. El pis tenia una cuina, una xicoteta sala d'estar, un bany i dues habitacions, una junta a l'altra.

Maica després d'acomodar la seua roba a l'armari decidí fer una visita pel poble. Era un lloc silenciós i la majoria d'habitants eren iaïos amb deficiències. El lloc més emblemàtic era el laboratori on treballava el seu pare però també hi havia una vella cabanya que segons rumorejaven els veïns era habitada pel fantasma de l'antic propietari, mort per causes desconegudes i altres comentaven que tan sols era una mentida per ocultar altres intencions.

Ella va tornar a casa però son pare ja no estava allí, li havia deixat una nota:

Tinc molt de treball que fer. T'he deixat el menjar en la nevera. Espere tornar abans de les nou, si no és així hauràs d'anar per mi i per uns papers al laboratori. Disculpa'm, però estic molt ocupat.

Papà

Era allò més normal del món: la seua filla de visita i ell treballant. Total, que Maica va passar el que quedava de dia tancada a la seua habitació. El temps havia passat més ràpid del que pareixia, ja eren les 10 de la nit, i aquell home tan despistat encara no havia arribat, tampoc donava senyals de vida i, com sempre, tenia el mòbil apagat.

Ara el problema era que ell li havia dit a la seua filla que si no tornava abans de les 9, arriplegava els documents que estaven al laboratori en el seu despatx.

Amb tot el valor del seu cor Maica pujà a la bicicleta i es disposà a pedalejar fins al laboratori. Però la cosa no era fàcil, el camí estava fosc i la pereta de la bicicleta no donava prou llum com per a distingir un arbre d'una ombra entre la foscor de la nit.

Una vegada en el laboratori agafà els documents i disposta a tornar-se'n la va detindre les veus de dos persones que murmuraven:

-Si, la cosa podria donar resultat.

-Però saps que no es possible trobar l'últim component...

-Que més dona, ja tenim la fórmula i 3 subjectes d'experiments, ara soles queda provar.

-Ja ho sé però és més perillós del que creus. Què dirà el senyor Roca?

-Va, ell no ho sap, així que...

Aquelles persones marxaren del laboratori i Maica, amb la curiositat penjant-li del cervell, no tingué altra idea que tafanejar per una escena perillosa. El motiu que l'impulsava a cometre tal acte era el fet que aquells hòmens no havien eixit per la porta sinó que havien desaparegut misteriosament de la sala. Les petjades d'ells ressaltaven entre la pols del terra i acabaven davant d'una paret sense eixida. Era massa estrany. Ja que son pare no anava a tornar a casa, era millor fer alguna cosa productiva.

La mà de Maica es va moure soles, com si tinguera vida pròpia, cap a una xicoteta cosa que sobreeixia en la mateixa paret. En un moment hi havia un gran forat davant d'ella que conduïa a una gruta fosca i tenebrosa, però això no li va impedir avançar.

Al final d'aquella gruta hi havia unes escales que pujaven cap a l'exterior. Després de pujar-les, Maica es va veure en una sala plena de papers i una porta de ferro. Els papers eren tot anotacions i en totes posava "Error" en color roig travessant tot el document. Una volta revisats tocava mirar darrere de la porta. Estava totalment rovellada i quasi li va costar més obrir-la que assimilar el que va veure després. Pareixia una d'eixes sales que apareixien en les pel·lícules, tota plena de lliteres amb el que semblaven cossos coberts per mantes blanques ensangnades. Al fons hi havia cilindres de vidre que contenien segurament l'experiment en la seua penúltima fase, persones que no eren persones. Un d'ells pareixia el cos d'una xiqueta, amb el cap d'una espècie de robot i els ulls oberts de par en par com si l'estiguera observant detingudament. Maica tenia la boca oberta de par en par també i l'espant que li produïa aquella escena va fer que donara marxa arrere però en la porta va aparèixer un home musculós que li bloquejà l'eixida. Darrere d'ell es trobava un home que Maica coneixia a la perfecció, era Carles, l'ajudant i ma dreita de son pare!!! Carles tenia a la cara un malèvol somriure:

-Vaja, vaja... Aquesta part no entrava en els meus plans... però millor encara, més diversió...

-Com pots haver fet aquesta barbaritat?? -digué Maica aterrada i sorpresa a la volta-. Estàs boig?

-Xiqueta, tu no podràs entendre mai la situació però te l'explicaré. Fa uns mesos el teu pare va descobrir el major esdeveniment del segle... una bactèria capaç de modificar el cervell d'una persona morta o... viva. Amb una central de comandament per manipular-ho es podrien crear els primers humans artificials. Però el teu pare té la mentalitat molt tancada i no podia apreciar el tresor que tenia a les seues mans, així que jo em vaig apoderar de la seua investigació en secret. Després de moltes proves, de molts subjectes, havia aconseguit tres prototips perfectes i sense falles. I ara, una xiqueta com tu no m'arruïnarà els plans... Francesc, activa al prototip E-45 i tanca la porta... Estic desitjant vore el que pot fer.

Així ho va fer aquell home i, després, ambdós eixiren de la sala. En cinc minuts el robot s'activaria i segurament Maica no tornaria a veure la llum del sol. L'únic que se li havia passat a aquell home era que ella encara tenia el seu mòbil. Tancant els ulls va demanar a déu que son pare tinguera el mòbil encés.

Albert havia tornat feia poc de treballar i passejava d'un extrem a l'altre del saló esperant que la seua filla tornara. No parava de mirar el rellotge, molt preocupat, quan va rebre el missatge de Maica:

Pare, ajuda. Estic tancada a alguna espècie de sala secreta El teu ajudant m'ha tancat ací. Ha furtat la teua investigació i ara vol matar-me. Em trobaràs al laboratori. En la paret blanca del teu despatx hi ha una cosa que sobreïx, això obrirà l'entrada. Vine ràpid per favor!!!!!!!

No donava crèdit, sabia que Carles havia actuat estranyament els últims dies però no que haguera arribat tan lluny. Sense perdre temps agafà el seu cotxe i es dirigí al laboratori.

Allí Maica buscava la forma d'obrir la porta, el robot que anava a activar-se era el que tenia cos de xiqueta i els seus ulls es tornaven cada vegada més rojos com si tingueren set de sang. La porta estava completament bloquejada i els pensaments de Maica es tornaven cada vegada més negres fins que la seua moral decaigué completament. Segurament son pare no havia vist el missatge, el robot s'activaria en 2 minuts i ella moriria sense remei.

Havia arribat el moment final. Cinc segons, tan sols cinc segons per a morir. Maica ja tremolava de la por. El robot començava a moure's i les llums parpellejaven contínuament...Click, ja no hi havia marxa arrere. Els moviments lents d'aquella cosa prompte es transformaren en el so del vidre trencant-se i les seues petjades sonaren fortes i decidides. Va girar el cap sobre si mateixa i digué "Ja vaig". Corregué amb la intenció d'esclafar Maica contra la porta però ella l'esquivà ràpidament. Aquell joc de persecució va prosseguir fins que el robot la va acorralar. Apropant les seues mans, començà a ofegar-la. Però de sobte, Maica deixà de sentir aquelles mans al seu coll,... En obrir els ulls va veure com el robot jeia a terra immòbil. Son pare es trobava amb 2 agents de policia davant seu. Maica corregué als braços de son pare donant gràcies a que déu l'havia escoltat.

Després d'això Maica i son pare van prometre que mai parlarien d'aquell succés. Mentre ells dos tornaven a la seua vida normal, la policia ocultà tot aquell experiment amb la intenció de que ningú ho descobriera, Carles no va ser trobat i tot aquell incident caigué en l'oblit.

WENDI SÀNCHEZ MORENO